

תת"ע (עכו) 10759-09-24 - יוסף שריקי נ' מדינת ישראל

תת"ע (עכו) 10759-09-24 - יוסף שריקי נ' מדינת ישראל שלום עכו

תת"ע (עכו) 10759-09-24

יוסף שריקי

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[04.08.2025]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

לפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ";).

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש ניתן ביום 12.5.2025 (להלן: "פסק הדין");
הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 16.7.2025.

דיון ומסקנות

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף 130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003) (להלן: "עניין איטליא"); ע"פ

1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (ניתן ביום 6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין.

תחילה יודגש כי הבקשה הוגשה בחריגה של כחודש וחצי מסד הזמנים הקבוע בחוק כאשר די בכך כדי להביא לדחיית הבקשה על הסף. בעניין זה ראה קביעותיו של בית המשפט העליון ברע"פ 7714/23 מדינת ישראל נ' מוטי אונגר (ניתן ביום 09.11.2023) לפיהם שיהיו לבד יכול להוות טעם מספיק לדחיה הבקשה להארכת מועד להישפט (כוחם של הדברים יפה גם בענייננו). יודגש כי מעיון בתיק בית המשפט עולה כי פסק הדין הומצא למבקש וחזר בציון "לא ידוע במען", עוד ביום 25.5.2025 כאשר לא נתנה כל סיבה המניחה את הדעת באשר לשיהוי, וכל שנטען כי המבקש מעולם לא זמן כדין לדיון, טענה אשר אינה יכולה לעמוד, ועל כך בהמשך.

הגם שהבקשה הוגשה בשיהוי, בחנתי את טענות המבקש לגופן כפי שיפורט להלן.

1. האם קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון?

ב"כ המבקש טענה כי עיון בפרוטוקול מיום 12.5.2025 שבו נגזר דינו של הנאשם מעלה כי לא הנאשם לא הוזמן כדין לדיון. בנקודה זו, אעיר כי ב"כ המבקש נפלה לכלל טעות שכן בפרוטוקול מיום 12.5.2025 צוין ברחל ביתר הקטנה כי עיון בתיק בית המשפט מעלה שאישור המסירה חזר בציון "עזב", ואילו ב"כ המבקש ככל הנראה כיוונה בדבריה לפרוטוקול מיום 5.12.2024, שם צוין כי הנאשם לא הוזמן כדין ועל כן ניתנה הוראה בדבר זימונו מחדש; ענינו הוראות כי הנאשם הוזמן כדין למועד הדיון. בנקודה זו אציין כי אישור המסירה אשר חזר בציון "עזב", ביום 14.1.2025 מהווה המצאה כדין, שכן חובה על נהג לעדכן את כתובתו למשלוח דואר במשרד הפנים, ונהג אשר לא עושה כן, אין לו אלא להלין על עצמו (ראו לדוגמה: רע"פ 2096/07 כוכבי נ' מדינת ישראל (1.5.2007), רע"פ 1673/15 אלזיאדנה נ' מדינת ישראל (16.6.2015), רע"פ 8626/14 סמארה נ' מדינת ישראל (10.2.2015); כן ראו עפ"ת 18142-02-24 מואמן חאלדי נ' מדינת ישראל (14.03.2024)).

לאור האמור, לא עלה בידי המבקש להפריך את "חזקת המסירה" הקבועה בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד - 1974 לפיה:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן". (ההדגשה אינה במקור, ג'.נ.ע.).

אוסף ואומר כי בית המשפט עשה חסד עם המבקש עת נמנע משפיטתו בהעדר בישיבה ביום 5.12.2024 שכן עסקינן בהזמנה לדיון אשר נמסרה לידי המבקש, חזקה על המבקש כי ידע אודות מועד הדיון אולם מכיוון שההזמנה אשר צורפה לתיק בית המשפט לא הייתה חתומה על ידי המבקש, נמנע בית המשפט משפיטת המבקש בהעדר ונתן הוראה לזימונו בשנית לדיון.

אם כך, משקיימת בתיק הזמנה כדין, ובהעדר ראיה ראשונית כלשהי המפריכה את חזקת התקינות המינהלית, הרי שלא ניתן לקבוע כי הייתה סיבה מוצדקת אשר מנעה מהמבקש להתייצב לדיון אשר נקבע בעניינו, ואין למבקש אלא להלין על עצמו.

בנסיבות, המבקש זומן כדין ולא הצביע על כל סיבה מוצדקת אשר מנעה ממנו להתייצב לדיון. בהקשר זה אני רואה לנכון לציין כי הטענה בדבר אי קבלת זימון לדיון הינה טענה שזורה, ואף שזורה מדי, בפי נאשמים אשר לא טרחו להתייצב לדיונים בעניינם ונשפטו בהעדרם. טענה זו נשמעת חדשות לבקרים באולמות בתי המשפט ועל מנת לקבלה יש לבסס אותה כדבעי; טענת אי קבלת זימון אשר נטענת כלאחר יד, אין בה כדי להועיל לאומרה; בהקשר זה יפים הדברים שנאמרו בעפ"ת 25991-10-22 איזגיאייב נ' מדינת ישראל (15.12.2022) שם נקבע לפיהם: "אם נקבל באופן אוטומטי כל טענה בעלמא כי "לא קיבלתי את הזימון" או כי "אם הייתי מקבל את הזימון הייתי מתייצב לדיון", מבלי לתמוך טענה מעין זו בראיות או בהסברים מניחים את הדעת, נימצא חוטאים לרציונל שמאחורי הסעיף האמור, על כל המשתמע מכך."

2. האם נוצר עיוות דין בשל שפיטת המבקש בהעדרו?

שהגם כי המבקש לא טען לקיומו של עיוות דין, בחנתי עילה זו אותה ומצאתי כי אינה מתקיימת בעניינו של המבקש. המבקש כלל לא כפר בביצוע העבירה אלא טען כי בפיו טיעונים טובים אשר אותם יציג בפני בית המשפט, אלא שכידוע זוהי שעת הכושר ועל המבקש לתמוך את טענותיו בראיות ובמסמכים שיש בהן להטות את הכף. לעניין זה ראה רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.03.2018) שם נקבע זה מכבר כי בעל דין הטוען לקיומה של עילת עיוות דין, נדרש לבסס את טענתו ולפרט טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה. המבקש כאמור, לא כפר בביצוע העבירה, לא הציג ראיות או טענות שיש בהן כדי לרדת לשורש העניין וללמד על בדבר קיומו של פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה, ומשכך לא ניתן לקבוע כי קיים חשש לעיוות דין. לאור כל האמור, הבקשה נדחית ללא צורך בקיום דיון במעמד הצדדים (עניין איטליא). המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים. זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, י' אב תשפ"ה, 04 אוגוסט 2025, בהעדר הצדדים.